

1. Pięć ostatecznego że ciggle mam przed sobą ma twarz
 2. Towarysi, niedoli, którym pozostał języczek i obrot, a
 mnie wychodzący na wolność zębnaki słowami proszą
 o tym by o nich napisać. Widzę ich oczy i twarze
 mówiących „Pawle! Napisać z nas?” Obiecuję że napiszę
 że będę krył w Polsce wolnej o tych którym pozostał
 Oszkażam ich. Nie napiszę że teraz UB mi
 pozwolił na spędzenie obietnicy.

Mam 81 lat. Z zawodu jestem leśnikiem. Przed wojną
 pracowałem w Puszczy Białowieskiej, i przez pięć lat w
 czasie polowań reprezentacyjnym brałem udział w
 organizowaniu polowań, stąd to że ocierałem się o ludzi
 wyszkolonych i zagranicznych.

To zaczęło przez Zw. Radę. Białowiescy ogłoszono że wszyscy
 powinni zostać na swoich stanowiskach i dalej pracować
 co też zrobiliśmy.

W nocy 8 lutego o godz. 11 do leśniczówki przyjechał
 cicharowy samochód z czterema uzbrojonymi żołnierzami i
 politrakiem, który stwierdził że jestem aresztowany i
 mam się z nimi zabierać. Ibratem są krótki kciurak i
 filcowe buty. Zostawiam cały dom, bo byłem nie żonaty.

W pierwszym momencie przedzając przez śnieg
 na wybojach drogi leśnej, samochód jechał powoli
 wyskakiwał i uciekał. Miałem wtedy 30 lat byłem
 zrórowym i silnym. udało mi się uciec, bo nie
 trafili mnie w nogi i ścieżki. Przez Puszcę
 przedstawialem się w stronę Bugu by uciec za
 granicę. W czasie wydrówki przez puszcę stwierdziłem
 że zabieram i wywożono całe rodziny, z matkami dziećmi
 a dobytek tylko co mogli w ręku unieść.

Dobrym jest do Bugu prawie, bo z lewej strony

miadem wieś Memirów z prawej Sutno, a przed sobą
za Bupiem już wieś Borsuki. Niespodzianie na drodze
zawidł się cywil, który na pasie miał revolver Nagam
oraz dwóch żołnierzy z karabnami. Zatrano mnie
i doprowadzono do wsi Sutno, gdzie byłem dwie doby.
Potem odprowadzono mnie do Woteryna, gdzie było
dwa studentki, mój brat Łacek oraz z dwadzieścia
różnych ludzi. Umieszczone mnie w domu parafialnym
Na podłodze była ściana na której można było
spać. Leżąc w oknach nie było krat i
otwierady się od wewnątrz. Spróbowałem stworzyć
dając się więc poruszyć lekko kilka razy by mi
skrypiady i zamknięciem. Spojrzeliśmy sobie z bratem
w oczy i czekał wieczoru. Na ulicy przed domem chodził
zobulter z karabnem. Nie uszło to uwagi współtowarzyszy
bo kilku starszych osiadałymi, że nie pozwolę na
zadanie ucieczki i wyznaczyli dyżur do pilnowania.

W Woteryna powierli nas do twierdzy w Brestniu.
Osadzili w celi zbiorowej, kaplicy gdzie było 400 ludzi.
Byli tam różni ludzie różnych zawodów. Wszelkie
cele w twierdzy były przepaścione.

Ze względu się kanalizacja. więc dla zadowolenia
potrzeb fizjologicznych wyproszone koleje cele na
kwadrat podwórka twierdzy. Każdą przez noc zamier
się do kurzu, więc znaleźli się specjaliści którzy
stworzyli je. W kurzu były różne narzędzia. Następnego
dnia w czasie pobytu stwierdzono że gdyby usunąć
wentylator to droga do wolności miałaby tylko
jedną przeszkodę tj. 8-10 m wysokości do ziemi. Na
ziemi był śnieg. Przyniesiono kosak trawkami

na zewno, co zmniejszono odlegość do ziemi i
odwaru & zostało w kurni oczekiwanie na wieczor.

Następnego dnia jak narza cela wysła na ~~to~~
podwórko, w kurni inkoło nie było. Pozostało aż
20 nowych amatorów. Każę noc cela miała temat
do rozmowy: planów. Następnego dnia tych 20
nie było, a nowych napchało się tyle że leżo
można było zamknąć drzwi. Mój brat też chciał
ale mu radzieli nie wybić się bo jest peducie
ksigzycu. Kardy ceni na śniegu jest widoczny.

W nocy ci z kurni zsuwali się po trzonku
besaka a potem skakali w śnieg, zaraz prosto
do Buga, bo było bardzo blisko. Trzeba trafić że
jechało dwóch żołnierzy z sianem zamianą cypri-
nyu przez konie. Zobaczyli dziwną rzecz: że
ściana twierdzy coś czarnego skaca w śnieg i
idzie do Buga. Jądro dziwiły się i zastanawiali
co to może być, ale jak podjechali to zobaczyli że
z gładkiej ściany muru wyskakują ludzie, żaden
z nich wystrelit. Wystrzał poderwał całą straż
Kilku w kurni jeszcze było, los ich nie jest mi
znany. Na następne dni to nawet jak zabawa
się cele kobiece to stał żołnierz z bagnetem
na karabinie. Z kaplicy przewieszono mnie do
pojedynczej celi na piętne. W tej celi było nas 11
jedenaście. Było bardzo ciasno, a przy oknie
miałym literami było wydrapanie "Liberman"

Czwartek codziennie wiesz się do góry przez
śnieg i kat. Lność do wysokości 1 m, tak że wychod-
zące to trzeba było iść pod górę, a wracając to
schodziło się w dół. Przy końcu marca nastąpiła

ociwile i zaczęto zakładać korytara i cele na
parterze. Wtedy zaczęto wywarzać nacisk do cywilnego
wzruszenia, nowoczesnego i nad Muchawcem pobud-
wanym przez Kostkę-Biernackiego. Trafidem do celi
№ 158 a było nas tyłu ze zapachka gasta z powodu
braku tlenu. Brakowało powietrza, więc wybraliśmy
sryby. Bydem w mundurze, komus' się nie podobalo
wroczyć bezk. Mnie uznano za awanturnika i pre-
siono do celi 156 gdzie było też bardzo ciasno.

Kilka dni bydem tam a potem przetruciono mnie i
zjechał lejbusik do celi 19 na parterze. Po drodze
lejbus' prosił mnie o opisek bo w-c niego ja uke
go się nie boję. Po wejściu do celi przedstawili się
i powiedzieli a to mój przyjaciel lejbus'.

Była to wspaniała cela wprost luksus. Na pięciu
ściankach podobne deski tworzące nary i spada nas
20, cieszę na podłodze. Okno było podobne.

W celi byli: pułkownik Kryskow, radca prawny
Schiberl, pięciu osadników wojskowych z pod
Nowoczek, narwisz mi pamiętam jeden z
nich to Michał Stribera, z którym dzielili los
kilku lat, kawaler krzyża Virtuti Militari,
podchorzły artyl. lotniczek, sędzi Kozak w
mundurze wojskowym. Była to kulturalna cela
w której prowadzono dyskusje.

Co do przesłuchania to ja bydem aż 14 razy.
Przesłuchania odbywały się nocą. Jak tylko
ledwie się zasnęło przychodził strażnik i pytał
kto jest na literę takę. Ze zdaszajęcych wybierał
tego kogo mu było trzeba. Nie chciano wadać
po narwiszku by nie dowiedzieć się kto siedzi